

Arrest

nr. 313 480 van 25 september 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 september 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2024 om 12u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2024 dient de verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Nadat was gebleken dat de verzoeker op 25 november 2015 en 11 februari 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Zweden, richten de Belgische autoriteiten op 23 augustus 2024 een terugnameverzoek aan de Zweedse autoriteiten, die op 26 augustus 2024, in toepassing van artikel 18,

lid 1, onder d), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met dit verzoek tot terugname.

Op 12 september 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De verweerder besluit met name dat niet België, maar Zweden de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Deze bijlage 26^{quater} is de thans bestreden akte, die op 13 september 2024 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht. Zij is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam: I.
voornaam: M.
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: Quetta
nationaliteit: Pakistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer I., M., verder betrokkene genoemd, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 08/08/2024 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 08/08/2024 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Zweden op 25/11/2015 en op 11/02/2024.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 22/08/2024. Hij verklaarde dat hij sedert [...] wettelijk gehuwd is met M.I., Z., V, 27 à 28 jaar oud, geboren en verblijvend te Quetta, Pakistan. Hij verklaarde dat hij één kind heeft, zijnde S.M., V, geboren op [...] te Quetta, verblijvend te Quetta, Pakistan. Hij verklaarde dat hij geen familieleden heeft die in België verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat zijn oud paspoort en zijn identiteitskaart nog in Pakistan liggen en dat hij zijn nieuw paspoort in 2015 onderweg verloren heeft. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde hij een kopie neer van volgende documenten:

- ☐ *Paspoort, met nummer CSXXXX, afgegeven op 12/11/2009 te Pakistan en geldig tot 12/11/2014;*
- ☐ *Identiteitskaart met nummer XXXX, afgegeven op 19/05/2007 te Pakistan en geldig tot 30/04/2017.*
- ☐ *Local certificate met nummer XXX*
- ☐ *Huwelijksakte met nummer FXXX, afgegeven op [...]*

Betrokkene verklaarde dat hij Pakistan in oktober 2015 verlaten heeft omwille van religieuze problemen.

Hij verklaarde dat hij via Iran, Turkije, Griekenland, Hongarije, Duitsland en Denemarken naar Zweden gereisd is, opvangcentrum, vervolgens in een huurwoning. Omdat hij er tweemaal een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, reisde hij op 27 of 28/07/2024 per trein via Denemarken en Duitsland naar België.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene stelde niet te weten waarom hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, maar gaf aan moe te zijn. Hij verklaarde dat hij een trein genomen heeft en in België afgestapt is. Hij stelde dat er geen specifieke reden is. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Zweden omdat hij er zeven jaar gewerkt heeft en belastingen betaald heeft en dat zij hem toch willen repatriëren. Hij stelde niet te weten wat het probleem is.

Op 23/08/2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse instanties. Deze stemden op 26/08/2024 in met dit verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via Landvetter Airport, Gothenburg. Uit het akkoord blijkt dat betrokkene in Zweden gekend is als M.I., A., geboren op [...] en met de Afghaanse nationaliteit.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Zweden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een /bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Zweedse instanties stemden op 26/08/2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van

een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2), §3: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming van de Zweedse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Zweedse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

Betrokkene verklaarde dat er geen specifieke reden is waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen. Hij stelde dat hij moe is, dat hij een trein genomen heeft en in België afgestapt is. We dienen echter te benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Zweden wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Zweden omdat hij er zeven jaar gewerkt heeft, belastingen betaald heeft en dat men hem toch wil repatriëren. Hij stelde niet te weten wat het probleem is. We dienen er echter op te wijzen dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweden autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Verder wensen we te benadrukken dat de Zweedse instanties middels het akkoord van 26/08/2024 te kennen gegeven hebben dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden.

Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tevens kan hieromtrent opgemerkt worden dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat er derhalve kan aangenomen worden dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Zweden, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Swedish Refugee Law Center, "Country Report: Sweden – 2023 update", laatste update in 2024, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/sweden>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het Zweedse migratieagentschap is de bevoegde instantie voor de registratie van verzoeken om internationale bescherming (blz. 25). Er werden in 2023 geen problemen gemeld met betrekking tot de registratie van verzoeken in de praktijk (blz. 27).

Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing, kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen, kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren (blz. 48). We wensen te benadrukken dat het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Zweedse migratieagentschap is de bevoegde instantie voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Verzoekers hebben in Zweden recht op materiële opvang zodra hun verzoek is ingediend. Het recht op materiële opvang kan eindigen op het moment dat er een beslissing tot weigering van verblijf of verwijdering is genomen of wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken. De opvangcentra van het agentschap nemen voornamelijk de vorm aan van gedeelde appartementen. Families krijgen steeds een eigen kamer en alleenstaanden delen een kamer met personen van hetzelfde geslacht. Voor personen met bijzondere behoeften zoekt het agentschap aangepaste accommodatie (blz. 83). Er zijn geen gevallen bekend van personen die geen opvang kregen door een gebrek aan plaatsen (blz. 91).

We erkennen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Zweden. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Zweedse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Zweden, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij in goede gezondheid verkeert. Hij bracht tot op heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid

in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de wet voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers, maar dat er problemen zijn wat passende toegang tot medische zorgen betreft in de praktijk. Verzoekers hebben recht op kosteloos medisch onderzoek, dringende medische interventies, en medische en tandheelkundige verzorging waarvan wordt aangenomen dat die niet kan worden uitgesteld, gedurende de procedure en totdat zij een verblijfsvergunning krijgen of uit Zweden vertrekken (blz. 96). Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Zweden en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste 5 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Zweden niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zweedse autoriteiten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In het verzoekschrift brengt de verzoeker een enig middel naar voor, waarin hij zich beroept op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het

zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, van de rechten van de verdediging, van het hoorrecht en van het verbod van willekeur. De verzoeker beroept zich tevens op een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“De bestreden beslissing verklaart dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor een asielaanvraag die aan Zweden zou toekomen (bijlage 26quater).”

Artikel 3 van het EVRM stelt dat

“Verbod van foltering Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat

“Het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

36. Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar zij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (ERHM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “ « Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een terugkeer naar Zweden geen schendingen inhoudt. Indien verwerende partij echter een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, was zij tot een ander besluit gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Zweden, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

De Dublin-verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten de internationale normen en grondrechten naleven, met inbegrip van de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM), en dat er in dat opzicht dus wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd evenzeer aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomend uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het EU-Handvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de onder de bepaling van de Dublin-Verordening verantwoordelijke lidstaat indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar die lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die ter overdracht bepaalde lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Zweden verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Zij beweert dat er geen aanleiding bestaat om van de Verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Zweden uitvoeren.

Verzoeker heeft Pakistan verlaten in 2015 en reisde nadien naar Zweden alwaar hij zijn eerste verzoek om internationale bescherming in op 25.11.2015. Deze aanvraag werd geweigerd. Verzoeker diende op 11.02.2022 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in maar deze werd eveneens geweigerd. Er werd hem eveneens een inreisverbod van 2 jaar opgelegd.

Aangezien aan verzoeker reeds twee keer een bevel om het grondgebied te verlaten, besloot hij om door te reizen naar België in juli 2024 om alhier een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zodoende diende verzoeker op 08.08.2024 een verzoek om internationale bescherming in België in.

indirect refoulement en interstatelijk vertrouwensbeginsel

Verzoeker is Hazara en Sjiitische moslim die reeds sinds 2015 in Zweden verblijft. Er werd ten onrechte van het vermoeden uitgegaan dat Zweden het verbod op refoulement niet zal schenden. Bij overdracht aan Zweden loopt verzoeker namelijk een risico op indirect refoulement. Het beleid van Zweden ten aanzien van Hazara's verschilt duidelijk van het beleid van België.

Hoewel verzoeker bij de Zweedse autoriteiten verklaarde dat hij nooit in Afghanistan heeft verbleven en heel zijn leven in Pakistan heeft gewoond voor zijn komst naar Zweden, heeft hij destijds op advies van andere aangegeven dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft. Niettemin kloppen de andere verklaringen en verzoeker bij de Belgische instanties zijn identiteit aangetoond met een kopie van zijn paspoort, identiteitskaart en geboorteakte (stuk 2).

Echter oordeelde de Zweedse autoriteiten n.a.l.v. het ingediend beroep tegen de tweede weigering inzake zijn verzoek om internationale bescherming nog het volgende op 25.04.2023:

"Het Migratiehof oordeelde ook dat er geen reden was om aan te nemen dat M.I.A. het risico liep om in Afghanistan te worden onderworpen aan een behandeling die bescherming rechtvaardigt, alleen omdat hij in Pakistan was opgegroeid. Hazara's en sjiitische moslims zijn inderdaad kwetsbare groepen in Afghanistan. Volgens de beoordeling van het Migratiehof is er echter geen steun voor de opvatting dat alle Hazara's of personen met een sjiitische achtergrond het risico lopen op een behandeling die bescherming in Afghanistan rechtvaardigt. Er zijn ook geen concrete omstandigheden naar voren gekomen die erop wijzen dat de heer A. bijzonder kwetsbaar zou zijn vanwege zijn etnische en religieuze achtergrond. Er is ook geen steun voor het feit dat M.I.A. het risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling die bescherming van de Taliban in Afghanistan rechtvaardigt, louter omdat hij lange tijd in een westers land heeft gewoond en zich heeft aangepast aan een Zweedse en gesecculariseerde levenswijze. Het feit dat M.I.A. niet dezelfde politieke opvattingen heeft als de Taliban en hun opvattingen over gendergelijkheid niet deelt, is naar het oordeel van het Migratierecht niet voldoende om hem met betrekking tot Afghanistan te beschouwen als persoon die bescherming behoeft." (Stuk 4, p.5-6)

Wanneer verzoeker wordt overgedragen aan Zweden, vreest hij terecht te worden uitgezet naar Pakistan, waar hij als Hazara een verhoogd risico loopt op vervolging en geweld. Hoewel men kan stellen dat de Zweedse autoriteiten niet op de hoogte waren dat verzoeker de Pakistaanse nationaliteit heeft en niet de Afghaanse nationaliteit, dient er opgemerkt te worden dat er niet betwist wordt dat verzoeker Hazara en

sjiitisch moslim is en heel zijn leven in Pakistan heeft gewoond. Daar men hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden, kan er worden aangenomen dat verzoeker naar analogie wordt gerepatriëerd naar Pakistan.

Verzoeker wijst in die zin te wijzen op een artikel van de BBC waarin deze problematiek wordt besproken. v (« Afghan Hazara refugees live in fear of being deported by Pakistan», <https://www.bbc.com/news/world-asia-674741877>). Het artikel bespreekt de toenemende angst onder Afghaanse Hazara-vluchtelingen in Pakistan om gedeporteerd te worden naar Afghanistan. Na een harde aanpak van Pakistan op niet-geregistreerde buitenlanders, waaronder Afghanen, leven veel Hazara's ondergedoken. Deze vluchtelingen ontvluchtten Afghanistan vanwege vervolging door de Taliban, die hen beschouwen als ongelovigen. Ondanks de moeilijke omstandigheden in Pakistan, vrezen Hazara's terug te keren naar Afghanistan, waar ze in het verleden ernstig geweld hebben ondergaan, waaronder massamoorden door de Taliban en aanvallen door extremistische groeperingen zoals Islamitische Staat.

Het artikel bevat verhalen van Hazara's die vrezen voor hun leven als ze gedeporteerd worden. Een van hen, Shakeba, zit met haar familie ondergedoken en is bang haar huis te verlaten vanwege politie-invallen. Andere vluchtelingen, zoals Fida Ali en Baqir, uiten hun wanhoop, in de wetenschap dat terugkeren naar Afghanistan hun dood zou kunnen betekenen.

Ondanks beweringen van de Pakistaanse regering dat kwetsbare personen niet zullen worden gedeporteerd, is er geen duidelijk systeem om dergelijke mensen te identificeren of te beschermen. Veel Hazara-bedrijven in Pakistan zijn gesloten uit angst voor deportatie, wat hun toch al erbarmelijke situatie verergerd. Zonder documenten of vluchtelingenstatus uiten de geïnterviewde Hazara's een diep gevoel van angst en onzekerheid over hun toekomst.

Het spreekt dus voor zich dat de kans groot is dat verzoeker gerepatriëerd zal worden naar Pakistan indien de bestreden beslissing wordt uitgevoerd. Hoewel het moeilijk te bepalen is waar de Hazara's beter beschermd zijn, omdat de bescherming in beide landen gebrekkig is, kan men alsnog stellen dat in Pakistan er meer institutionele bescherming lijkt te zijn, al leidt dat niet altijd tot effectieve veiligheid.

Niettemin kan er niet ontkend worden dat de Belgische instanties systematisch de vluchtelingenstatus toekent aan Hazara's, die als een van de meest vervolgte etnische en religieuze minderheden worden beschouwd in zowel Afghanistan als Pakistan. Er kan niet betwist worden dat aan verzoeker als Hazara de vluchtelingenstatus toegekend dient te worden omwille van de voortdurende bedreigingen waarmee de Hazara-gemeenschap in hun thuisland te maken heeft, vooral vanwege hun sjiitische geloof en etnische achtergrond. In Afghanistan worden ze vaak vervolgd door extremistische groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (IS), terwijl ze in Pakistan ook slachtoffer zijn van sektarisch geweld en discriminatie.

Bovendien wenst verzoeker te benadrukken dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt.

Verzoeker wijst erop dat Hazara's in Zweden niet voldoende bescherming genieten tegen uitzetting naar Afghanistan en Pakistan, waar ze als etnische minderheid extra kwetsbaar zijn voor vervolging. Verzoeker verwijst in die zin naar de bijgebrachte documenten uit Zweden. Hij stelt dat Zweden zijn asielaanvraag heeft afgewezen en dat er een grote kans bestaat dat hij naar Pakistan gerepatriëerd zal worden.

Subsidiair stelt verzoeker dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel met betrekking tot Zweden. Verzoeker betoogt dat Zweden hem niet voldoende bescherming biedt tegen een uitzetting. Zweden heeft geen actie ondernomen om hem te beschermen of hem een verblijfsstatus te verlenen, ondanks de bedreigingen waarmee Hazara's en Sjiitische moslims in Afghanistan én Pakistan worden geconfronteerd.

De uitvoering van de bestreden beslissing zou verzoeker dan ook blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Dit is vooral zorgwekkend gezien de verhoogde risico's die Hazara's lopen, een kwestie die onvoldoende is erkend in het Zweedse asielbeleid.

Men had op zijn minst verzoeker de kans moeten geven om de documenten in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zweden te laten overleggen en bespreken.

Uit het feit dat niet betwist kan worden dat verzoeker Hazara is, blijkt dat verzoeker onder een specifieke uitzondering valt die bescherming nodig heeft. Er kan immers niet ontkend worden dat de bescherming van Hazara's, een kwetsbare etnische groep, is in Zweden onvoldoende gewaarborgd werd in Zweden, wat een extra reden voor zorg vormt.

Gelet op het voorgaande, zou de overdracht van de verzoekende partij naar Zweden onder de Dublin procedure strijdig zijn met artikel 3.2 van de Dublin III Verordening en artikel 3 EVRM.

Er is dus geen enkele garantie dat de verzoekende partij naar behoren behandeld zal worden. Bijgevolg heeft de verwerende partij gefaald in het voeren van een zo streng mogelijk onderzoek naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft zij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980.

Gelet op het gegeven dat er een kans bestaat dat verzoeker uitgewezen zal worden naar Pakistan, zijn de gevolgen in de praktijk eens zo cruciaal zijn bij de overwegingen betreffende een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker brengt hiermee dan ook bewijs mee dat bij een eventuele verwijdering naar Zweden, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat hij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een asielzoeker beschouwd wordt, doch in Zweden er niet met zekerheid gesteld kan worden dat dit het geval is. Dat dit wezenlijk obstakel in het bekomen van internationale bescherming een concretisering uitmaakt van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker. Verzoeker vreest terecht dat hij bij een eventuele terugkeer naar Zweden opnieuw een negatieve asielaanvraag zal krijgen en dus terug zal moeten keren naar Pakistan.

Verwijzingen naar de proceduredocumenten uit Zweden en de identiteit van verzoeker (stuk 2-4) volstaat dan ook in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde Hazara conform de Dublin III-verordening.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde: "De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448)."

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM zoals hierboven aangegeven aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

Verzoeker wenst verder te benadrukken dat in geval van een uitwijzing van een asielzoeker, het aan de administratieve overheid toekomt om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen. Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Zweden zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Nochtans was verwerende partij ervan op de hoogte dat verzoekers zijn verzoek om internationale bescherming in Zweden reeds twee keer werd afgewezen ondanks het feit dat hij een risicoprofiel heeft.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij bovendien afdoend en deugdelijk moeten nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Zweden. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing. Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede

twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Zweden. Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Zweden zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Zweden een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Zweden uit te verwijzen. Indien België verzoeker naar Zweden uitwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C 277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adresstaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen ».

Redelijkerwijs kan niet worden betwist dat de juistheid van de motivering van het genomen beslissing een essentieel element van de wettigheid ervan vormt.

Artikel 3 van bovengenoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat : "De vereiste motivering bestaat uit de vermelding in de akte van de juridische en feitelijke overwegingen waarop de beslissing is gebaseerd. Het moet voldoende zijn".

Onder adequate motivering wordt verstaan elke motivering die een redelijke basis vormt voor het betrokken beslissing. Om adequaat te zijn, moet de motivering van de beslissing voldoende, duidelijk, nauwkeurig en concreet zijn. De omvang van de motivering moet in verhouding staan tot het belang van de beslissing.

Volgens vaste rechtspraak "houdt de verplichting van de autoriteit om een formele motivering te geven weliswaar geenszins een gedetailleerde weerlegging in van alle door verzoeker aangevoerde argumenten, maar wel de verplichting om verzoeker in kennis te stellen van de redenen die de bestreden maatregel hebben bepaald, in de vorm van een motivering die, zij het impliciet maar met zekerheid, een antwoord geeft op de wezenlijke argumenten van de betrokkene".

En dat: "de verplichting tot formele motivering waaraan het bestuursorgaan gebonden is, moet de geadresseerde van de beslissing in staat stellen de redenen daarvoor te kennen, door de motivering van de auteur duidelijk en ondubbelzinnig te maken, zodat de geadresseerde van de beslissing in voorkomend geval in het kader van een beroepsprocedure beroep kan aantekenen en de bevoegde rechter zijn toezicht daarop kan uitoefenen"⁵. De Commissie is van oordeel dat de lidstaten de verplichting tot motivering van de beslissing moeten nakomen en dat zij de bevoegde rechterlijke instantie in staat moeten stellen om de beslissing te toetsen.

Het is ook gebruikelijk dat "om een geïnformeerd beslissing te kunnen nemen, de bevoegde autoriteit een grondig onderzoek naar de feiten moet uitvoeren, de informatie moet verzamelen die nodig is om een beslissing te nemen en rekening moet houden met alle elementen van de zaak; deze verplichting vloeit voort uit het voorzichtigheidsbeginsel, ook bekend als de "zorgplicht"".

Ook de controle van de wettigheid van een administratieve beslissing houdt onder meer in dat "de realiteit en de juistheid van de door het bestuursorgaan aangevoerde feiten worden geverifieerd, waarbij de rechter onderzoekt of het Beslissing gebaseerd op een motivering die niet is aangetast door een kennelijke beoordelingsfout of een kennelijke feitelijke onjuistheid" (en of het bestuursorgaan "een grotendeels ontvankelijke, relevante en niet onredelijke beoordeling van de aan hem voorgelegde feiten heeft gemaakt") .

Het gaat er ook om na te gaan of zij "feiten die niet uit het administratieve dossier blijken, niet als vaststaand heeft beschouwd en of zij in de materiële en formele motivering van haar besluit geen interpretatie heeft gegeven die gebaseerd is op een kennelijke beoordelingsfout".

Dit recht om te worden gehoord de betrokkene in staat moet stellen "op nuttige en doeltreffende wijze" alle elementen bekend te maken die zich verzetten tegen de vaststelling van de beoogde maatregel.

Het recht om te worden gehoord - als het als zodanig kan worden omschreven - vond plaats in een kwestie van notulen, hij had geen voorafgaande bijstand van een raadsman; hij kreeg geen informatie over het soort beslissing dat de autoriteiten overwogen te nemen. Daarmee heeft de tegenpartij haar zorgplicht en het voorzorgsbeginsel geschonden.

In het onderhavige geval zal Uw Raad vaststellen dat verweerster niet de moeite heeft genomen om verzoeker te ondervragen over de elementen van zijn concrete situatie met betrekking tot zijn persoonlijke situatie alvorens het bestreden beslissing te nemen of dient minstens vastgesteld te worden dat verwerende partij de aangehaalde elementen door verzoeker niet grondig heeft onderzocht, in het bijzonder wat zijn gezinsleven betreft.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoeker niet in staat is geweest de informatie met betrekking tot de schrijnende situatie in Zweden naar voren te brengen.

Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming door de Belgische autoriteiten in behandeling moet worden genomen omdat er tussen België en Zweden een verschil bestaat in beschermingsbeleid ten aanzien van Hazara's. De Belgische overheid neemt namelijk terecht aan dat Hazara's uit Afghanistan en Pakistan niet kunnen terugkeren, terwijl de Zweedse autoriteiten aannemen dat dat wel kan. Bij overdracht naar Zweden loopt verzoeker daarom risico op refoulement, omdat zij zal worden uitgezet naar Pakistan."

2.2.2. Beoordeling

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet oplegt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoeker niet concreet toelicht op welke wijze artikel 41 van het Handvest, "het verbod van willekeur", artikel 22 van de Grondwet, de rechten van verdediging, en "artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten" door de bestreden beslissing zijn geschonden. De loutere rechtstheoretische toelichtingen hieromtrent volstaan hiertoe niet. De Raad kan hierbij nog meegeven dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Het enig middel is op dit punt onontvankelijk en dus niet ernstig.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het door de verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, p. 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde draagwijdte.

Het EHRM is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, p. 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, p. 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoeker zal worden overgedragen aan Zweden, nu hij in dit land reeds tweemaal een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en gezien de Zweedse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening. Zweden is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus, zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker door de Zweedse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§ 83-85).

Dit neemt echter niet weg dat er tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Zweden kunnen zijn die oplopen tot een door artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – verboden behandeling. Dit is echter enkel aan de orde wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, hetgeen afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij ook nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, pt. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht. Hierbij moet hierbij rekening worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, pt. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verweerder, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III -verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

De verzoeker voert in wezen aan dat hij bij overdracht naar Zweden een risico loopt op indirect refoulement naar Pakistan, daar zijn beide beschermingsverzoeken in Zweden reeds werden afgewezen ondanks het feit dat hij als Hazara en Sjiitisch moslim een verhoogd risico loopt op vervolging en geweld. De verzoeker stelt

dat de verweerder nagelaten heeft hiernaar een ernstig onderzoek te voeren en dat er ten onrechte uitgegaan wordt van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verweerder verzoekers verklaringen inzake de in Zweden reeds afgewezen beschermingsverzoeken en het risico op indirect refoulement wel degelijk in ogenschouw heeft genomen en daaromtrent als volgt heeft gesteld:

“Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat zijn oud paspoort en zijn identiteitskaart nog in Pakistan liggen en dat hij zijn nieuw paspoort in 2015 onderweg verloren heeft. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde hij een kopie neer van volgende documenten:

- ☐ *Paspoort, met nummer CSXXXX, afgegeven op 12/11/2009 te Pakistan en geldig tot 12/11/2014;*
- ☐ *Identiteitskaart met nummer XXXX, afgegeven op 19/05/2007 te Pakistan en geldig tot 30/04/2017.*
- ☐ *Local certificate met nummer XXX*
- ☐ *Huwelijksakte met nummer FXXX, afgegeven op [...]*

Betrokkene verklaarde dat hij Pakistan in oktober 2015 verlaten heeft omwille van religieuze problemen.

Hij verklaarde dat hij via Iran, Turkije, Griekenland, Hongarije, Duitsland en Denemarken naar Zweden gereisd is, opvangcentrum, vervolgens in een huurwoning. Omdat hij er tweemaal een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, reisde hij op 27 of 28/07/2024 per trein via Denemarken en Duitsland naar België.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene stelde niet te weten waarom hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, maar gaf aan moe te zijn. Hij verklaarde dat hij een trein genomen heeft en in België afgestapt is. Hij stelde dat er geen specifieke reden is. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Zweden omdat hij er zeven jaar gewerkt heeft en belastingen betaald heeft en dat zij hem toch willen repatriëren. Hij stelde niet te weten wat het probleem is.

Op 23/08/2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse instanties. Deze stemden op 26/08/2024 in met dit verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via Landvetter Airport, Gothenburg. Uit het akkoord blijkt dat betrokkene in Zweden gekend is als M.I., A., geboren op [...] en met de Afghaanse nationaliteit.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Zweden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een /bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een

andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Zweedse instanties stemden op 26/08/2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2), §3: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming van de Zweedse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Zweedse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

Betrokkene verklaarde dat er geen specifieke reden is waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen. Hij stelde dat hij moe is, dat hij een trein genomen heeft en in België afgestapt is. We dienen echter te benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Zweden wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Zweden omdat hij er zeven jaar gewerkt heeft, belastingen betaald heeft en dat men hem toch wil repatriëren. Hij stelde niet te weten wat het probleem is. We dienen er echter op te wijzen dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweden autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale

bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Verder wensen we te benadrukken dat de Zweedse instanties middels het akkoord van 26/08/2024 te kennen gegeven hebben dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden.

Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tevens kan hieromtrent opgemerkt worden dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat er derhalve kan aangenomen worden dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Zweden, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Swedish Refugee Law Center, "Country Report: Sweden – 2023 update", laatste update in 2024, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/sweden>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het Zweedse migratieagentschap is de bevoegde instantie voor de registratie van verzoeken om internationale bescherming (blz. 25). Er werden in 2023 geen problemen gemeld met betrekking tot de registratie van verzoeken in de praktijk (blz. 27).

Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing, kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen, kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren (blz. 48). We wensen te benadrukken dat het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

(...)

We erkennen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Zweden. We zijn echter van

oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Zweedse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Zweden, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

(...)

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Zweden niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Uit deze en de overige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een omstandig onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verweerder tot de vaststelling komt dat bij overdracht van de verzoeker aan Zweden deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Specifiek wat het risico op indirect refoulement betreft, heeft de verweerder geoordeeld dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten, dat de Zweedse instanties middels het akkoord van 26 augustus 2024 te kennen hebben gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het thans ingediende verzoek, dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève en het EVRM zodat er kan worden van uitgegaan dat de Zweedse autoriteiten zich houden aan hun internationale verplichtingen, dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren, en dat ook uit het gehanteerde AIDA-rapport niet blijkt dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten. Hierbij verduidelijkt de verweerder onder meer dat het AIDA-rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing, zoals *in casu*, kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden, doch hij is van oordeel dat het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaakt van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De verweerder wijst er tevens op dat de verzoeker het risico op refoulement naar Pakistan kan aanklagen bij de desbetreffende Zweedse autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. De verweerder erkent hierbij dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar is van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft, zodat de verzoeker zich bij klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De verzoeker toont niet aan concreet aan dat deze beoordeling niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn of dat ten onrechte zou zijn besloten dat het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel niet is aangetoond.

De verzoeker verwijst naar de beslissingen van de Zweedse overheden en het afgewezen beroep inzake het in Zweden op 11 februari 2022 ingediende verzoek om internationale bescherming (inventaris verzoekschrift, stukken 3, 4 en 5) en hij stelt dat hij terecht vreest om bij een eventuele terugkeer naar Zweden opnieuw een

negatieve beslissing inzake zijn asielaanvraag te krijgen en dat hij dus terug zal moeten keren naar Pakistan. Hij wijst erop dat zijn beschermingsverzoeken, ondanks zijn Hazara-afkomst, in Zweden werden afgewezen. Hij stelt daartegen over dat er niet ontkend kan worden dat de Belgische instanties systematisch de vluchtelingenstatus toekennen aan Hazara's, die als een van de meest vervolgte etnische en religieuze minderheden worden beschouwd in zowel Afghanistan als Pakistan. In Afghanistan worden ze volgens de verzoeker vaak vervolgd door extremistische groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat, terwijl ze in Pakistan ook slachtoffer zijn van sektarisch geweld en discriminatie. Volgens de verzoeker genieten Hazara's in Zweden niet voldoende bescherming tegen uitzetting naar Afghanistan en Pakistan, hetgeen ook zou blijken uit de negatieve beslissingen die hij er kreeg. De verzoeker erkent dat de Zweedse overheden niet op de hoogte waren dat hij de Pakistaanse nationaliteit heeft en niet de Afghaanse nationaliteit, doch hij wijst erop dat het niet wordt betwist dat hij Hazara en sjiitisch moslim is en heel zijn leven in Pakistan heeft gewoond. Hij verwijst dienaangaande naar een artikel op BBC waarbij de situatie van Afghaanse Hazara-vluchtelingen in Pakistan wordt besproken en stelt dat het niet duidelijk is waar de Hazara's beter beschermd zijn, dat er in Pakistan meer institutionele bescherming lijkt te zijn doch dat dit niet altijd leidt tot effectieve bescherming. De verzoeker meent hiermee het bewijs te leveren dat hij bij een eventuele verwijdering naar Zweden het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat hij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een asielzoeker beschouwd wordt, doch in Zweden er niet met zekerheid gesteld kan worden dat dit het geval is.

De verzoeker betwist aldus op zich niet dat Zweden krachtens Dublin III-verordening voorziene criteria de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, doch hij beroept zich in het kader van de door hem aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, op een schending van het non-refoulementbeginsel en een gebrek aan zorgvuldig onderzoek hiervan door de verweerder.

Het non-refoulementsbeginsel is vervat in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. Deze bepaling luidt als volgt:

Art. 33. Verbod tot uitzetting of terugleiding ("refoulement")

*"1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.
2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land."*

Uit het voorgaande blijkt dat slechts sprake is van een schending van het non-refoulementbeginsel indien een vluchteling wordt uitgezet of teruggeleid naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Zoals *supra* reeds werd gesteld, moet een lidstaat wanneer hij de Dublin III-verordening toepast, nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld.

De verzoeker gaat er met zijn betoog evenwel aan voorbij dat hij in Zweden, na zijn overdracht, een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en hij maakt niet concreet aannemelijk dat dit verzoek niet aan een gedegen onderzoek zal worden onderworpen alvorens hem eventueel naar zijn land van herkomst te verwijderen. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat Zweden op 26 augustus 2024 het terugnameverzoek van België heeft aangenomen op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening, hetgeen inderdaad wijst op een afgewezen verzoek om internationale bescherming in Zweden. De verzoeker heeft die afwijzing van zijn beschermingsverzoeken in Zweden ook aangehaald in zijn Dublingehoor van 22 augustus 2024 en heeft bij zijn verzoekschrift stukken gevoegd die erop wijzen dat Zweden zijn beschermingsverzoeken heeft afgewezen en de terugkeer van verzoeker beoogt. Hieruit blijkt niettemin dat de verzoeker in Zweden steeds heeft aangegeven dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft, hetgeen hij in het voorliggende verzoekschrift nogmaals bevestigt, zodat in Zweden vooralsnog enkel de nood aan internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan werd onderzocht. De verzoeker stelt thans de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, en verwijst hiertoe naar de in de bestreden beslissing genoemde kopieën van de identiteits- en reisdocumenten die hij ter ondersteuning van het in België ingediende beschermingsverzoek neerlegde.

De Raad wijst er in dit verband op dat de verzoeker inderdaad, na overdracht, de mogelijkheid zal hebben om een volgend verzoek in te dienen, nu de Zweedse overheden uitdrukkelijk instemden met het Belgische terugnameverzoek. Uit het AIDA-rapport, waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt inderdaad dat die mogelijkheid bestaat indien de verzoeker een nieuw element kan aanhalen, hetgeen in lijn is met de artikelen 33, lid 2, d en 40 van richtlijn 2013/32/EU (AIDA-rapport, p. 73-75). De verzoeker kan op grond van nieuwe elementen eveneens een opschorting krijgen van de eerder uitgevaardigde uitzettingsmaatregel, en de verzoeker beschikt in Zweden tevens over een effectief rechtsmiddel terzake (AIDA-rapport, idem). De verzoeker toont alleszins niet aan dat de Zweedse procedure om internationale bescherming een probleem stelt qua toegang tot een effectief rechtsmiddel. Hij haalt geen passages aan uit een rapport aangaande de situatie in Zweden qua toegang tot rechtsbescherming die wijzen op belemmeringen om een beroep in te dienen bij de Zweedse instanties of bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (rule 39- procedure, zie infra). Er blijkt uit het AIDA-rapport dat de verzoeker in geval van het indienen van een volgend verzoek de mogelijkheid heeft zich te beroepen op juridische bijstand. Deze juridische bijstand is weliswaar niet noodzakelijk gratis, maar verzoekers van internationale bescherming kunnen ook terecht bij NGO's voor advies. Zo blijkt dat de "Swedish Refugee Law Center" gratis juridische bijstand verstrekt voor personen die een volgend verzoek wensen in te dienen. In bepaalde gevallen wordt het toekennen van gratis juridische bijstand weliswaar onderworpen aan de voorwaarde dat het beroep een reële kans op slagen heeft, hetgeen evenwel ook in lijn is met artikel 20, lid 3 van richtlijn 2013/32/EU (AIDA-rapport, idem).

De Raad wijst er verder op dat een (beweerd) verschil in beschermingsgraad van Hazara-vluchtelingen tussen twee lidstaten of het feit dat in Zweden aan de verzoeker na individueel onderzoek van zijn verzoek geen internationale beschermingsstatus werd toegekend, niet inhoudt dat verzoeker, eens overgebracht naar Zweden, het slachtoffer zou worden van refoulement naar Pakistan. Dit geldt *in casu* des te meer nu de verzoeker thans voor het eerst erkent geen Afghaan te zijn, dit in tegenstelling tot hetgeen hij verklaarde bij zijn eerdere beschermingsverzoeken in Zweden. De verzoeker toont niet aan dat de Zweedse instanties hem, zonder enig ernstig onderzoek naar de nood aan bescherming in Pakistan, zouden verwijderen naar zijn land van herkomst. Er wordt bovendien op geen enkele wijze met enig rapport aannemelijk gemaakt dat de beschermingsgraad van Pakistaanse Hazara-vluchtelingen in Zweden zodanig laag zou zijn, dermate dat een verschil in beschermingsgraad kan te wijten zijn aan een systeemfout. Verder bleek in Griekenland, ten tijde van het arrest MSS, dat er geen sprake was van een ernstig individueel onderzoek van een internationaal beschermingsverzoek (punt 300), geen sprake was van een effectief rechtsmiddel (punten 300, 318 en 319) en geen sprake was van juridische bijstand in de praktijk (punt 319), hetgeen thans niet zonder meer kan aangenomen worden wat betreft Zweden.

Waar de verzoeker verwijst naar een persartikel dat handelt over de situatie van Afghaanse Hazara-vluchtelingen in Pakistan en hun angst om door Pakistan te worden verwijderd naar Afghanistan, merkt de Raad op dat de verzoeker thans aangeeft een Pakistaans onderdaan te zijn. Dit artikel is dan ook *in casu* niet relevant, dit nog los van het gegeven dat het niet aan België of aan de Raad is om verzoekers vrees ten aanzien van Pakistan te onderzoeken, maar dat een dergelijk onderzoek krachtens de bestreden beslissing toekomt aan de Zweedse overheden en de verzoeker niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat deze overheden, na overdracht door België, hem naar Pakistan zouden verwijderen zonder een ernstig onderzoek terzake.

Tot slot volgt de Raad de verweerder *in casu* in het motief dat de verzoeker in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement", dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten in Zweden en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. De verzoeker gaat niet in op dit pertinent motief van de bestreden beslissing.

De verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk en het blijkt op het eerste gezicht niet dat de bestreden beslissing hem blootstelt aan een door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest verboden (indirect) refoulement naar Pakistan.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de verzoeker heeft aangetoond dat de verweerder niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Zweden zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de asielpcedure. De verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op gezaghebbende en recente informatiebronnen. De verzoeker heeft geen elementen aangebracht die erop wijzen dat deze conclusie en de conclusie dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat de verweerder daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd. De

verzoeker toont aldus niet aan dat de verwerende partij op een onredelijke, onzorgvuldige of onaanvaardbaar gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Zweden geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de formele of materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en/of van het redelijkheidsbeginsel, is niet aangetoond. De verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de verweerder een manifeste appreciatiefout beging.

Waar de verzoeker nog vaagweg verwijst naar het evenredigheidsbeginsel, laat dit evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet het geval is.

De verzoeker beroept zich tevens op een schending van het hoorrecht. Hij stelt dat de verweerder niet de moeite heeft genomen om hem te ondervragen over de elementen van zijn concrete situatie met betrekking tot zijn persoonlijke situatie alvorens de bestreden beslissing te nemen, in het bijzonder wat zijn gezinsleven betreft. De verzoeker maakt echter nergens concreet gewag van enig in België ontwikkeld gezinsleven. De verzoeker kreeg op 22 augustus 2024 ook uitgebreid de kans om zijn persoonlijke situatie, in het licht van een mogelijke Dublinoverdracht naar Zweden, toe te lichten. Hij verklaarde hierbij uitdrukkelijk geen partner en familieleden te hebben in België of Europa (Dublingehoor, vragen 17, 21 en 22). De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn kritiek dat hij geen kans kreeg om de concrete elementen van zijn gezinsleven te laten kennen.

Aan de verzoeker werd bovendien ook uitdrukkelijk gevraagd naar zijn redenen van verzet tegen de overdracht naar de bevoegde lidstaat (Dublingehoor, vraag 39). Bovendien blijkt uit de *“verklaring betreffende procedure”* van 22 augustus 2024, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verzoeker uitdrukkelijk heeft bevestigd en ondertekend *“een exemplaar gekregen te hebben van de brochure B ‘Ik zit in de Dublinprocedure – wat betekent dit?’, informatie voor verzoekers om internationale bescherming in het kader van een Dublinprocedure in gevolge van artikel 4 van de Verordening (UE) 604/2013”* en dat hij in diezelfde verklaring van 22 augustus 2024 ook uitdrukkelijk bevestigde en ondertekende kennis te hebben genomen van de verplichting die op hem rust om de Dienst Vreemdelingenzaken zo snel mogelijk de documenten en/of stukken en de beslissingen te verschaffen die door een andere lidstaat van de Europese Unie werden afgeleverd met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming in dat land. Er blijkt echter niet dat de verzoeker aan deze laatste verplichting gevolg heeft gegeven, niettegenstaande de bestreden beslissing pas werd genomen op 12 september 2024. Verzoekers kritiek dat hij niet op de hoogte werd gesteld van de soort beslissing die door het bestuur werd overwogen en dat hij niet in staat was om de informatie met betrekking tot de schrijnende situatie in Zweden en de Zweedse asieldocumenten en -beslissingen naar voren te brengen, is dan ook ongegrond. Tot slot merkt de Raad nog op dat het hoorrecht niet inhoudt dat de verzoeker noodzakelijkerwijze mondeling moet worden gehoord noch dat hij hierbij de bijstand van een advocaat moet krijgen.

Een schending van het hoorrecht is niet aangetoond.

Het enig middel is derhalve, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond en dus niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERDOODT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERDOODT

C. DE GROOTE